

A NÖVEKVŐ HIT

Bor Ferenc

Ságvár, 2013. 07. 29.

Drága mennyei Atyám, az Úr Jézus Krisztus nevében jövünk eléd imádsággal, hálaadással, magasztalással, és dicsérettel. Köszönjük Neked Atyám a mai napot, hogy összegyülekezhettünk az Úr Jézus Krisztus, a Te szent Fiad nevében, hogy hirdessük az örömhírt, hogy áldások lehessünk mások számára. Köszönjük Atyám a Te Beszédedet, amit a szánkba adtál.

Köszönjük Uram, a növekedést, amit Te adsz az Igéd által, és hálát adunk Uram, hogy napról-napra, hitről-hitre erősebbek vagyunk hitben. Köszönjük Uram a békességedet, a szeretetedet, a növekedő kegyelmedet felettünk. Hálát adunk Uram a kijelentésekért. Köszönjük a bölcsesség szellemét. Hálát adunk Uram, hogy tanácsokat adhatunk másokat.

Téged magasztalunk Uram, és Téged dicsérünk. Köszönjük, hogy felfegyvereztél bennünket a szükséges eszközökkel, és így szolgálhatunk az elveszettek felé. Nekik adhatjuk a Te felkent és erőteljes Igédet, mert a legnagyobb segítség ebben az erőben rejlik, a Jézus nevében.

Az áldásodat kérjük Atyám azokra, akik különösen nagy hőségben vagy a szabadban dolgoznak, és a Te Igédet valljuk meg felettük, hogy a nap nem károsítja meg őket, a Jézus Krisztus szent nevében.

Köszönjük Uram a Te hűsítésedet, amit adsz a Te szentjeid számára. Úgy ahogy akkor, amikor Egyiptomban a Te néped világosságban volt, miközben Egyiptom népe sötétségben vesztegelt. Köszönjük Uram a Te kegyelmedet, és hálát adunk, hogy együtt és közösségben lehetünk a szentekkel. Az Úr Jézus Krisztus szent nevében. Ámen.

Köszönts a szomszédodat, és buzdítsd arra, hogy *győztesként rajtolj!* Hallelúja. Forró szeretettel köszöntünk benneteket. Szóval a hőség miatt nem maradtunk otthon, mert a hajlékunkban sincs külön idő. Elkészült a kis ÖHM újságunk. Figyelmetekbe ajánlanám:

- az 1. oldalon: a *szellemi ráhatásokról* és az erőviszonyokról szól a vezércikk,
- a 2. oldalon: az *Áldásözön* címszó alatt a *banki kivétnek* az első része olvasható,
- a 3. oldalon: a *hatásos imáról* az a kijelentés, ami a két héttel ezelőtt hangzott el itt,
- a hátoldalon: a lelkek *aratása* (Jézus a sarlóval) és buzdítás *imaszolgálatra*.

Hálát adunk a Szent Szellem munkálkodásáért, a fog területén van munkálkodás és gyógyító kenet, a lábszárbán és a fejben (fejfájásra vagy a gondolatokat cseréli ki az Úr). Köszönjük az Úrnak, mert Neki köszönhetjük, ezt az Ő akarata szerint kapcsolja be.

Az Úr adott egy Igét a számotokra a hőség ellen: Zsoltár 121,6. Ezt meg lehet vallani, amikor ilyen nagyfokú a kánikula. Érdekes módon, ahogy elindultunk otthonról, a kocsiban a hőmérő 32 fokot mutatott, ahogy előző héten megimádkoztuk. Mentünk egy km-t, leértünk már a 7-es útra, ott sem volt több 32,5 foknál.

Zsoltár 121,6.

6. Nappal a nap meg nem szúr téged, sem éjjel a hold. Ámen.

Tehát neked a hőség nem árt, ezt valld meg ezen Ige alapján. Ez egy ígélet. Ígélet Istentől, hogy a hőség, a nap nem fog problémát okozni a számodra. Tudjátok, a természetben az állatoknak is van annyi bölcsessége, hogyha a fiókáknak nagy melege van, akkor a sas fölé áll, kiterjeszti a szárnyát, és úgy próbál védőernyőt képezni fölöttük. Mivel a pásztornak nincs ekkora szárnya, ő két ventilátort hozott, és ezzel próbálja pótolni a védőszárnyakat.

Folytatjuk a *Dózer-hit* sorozatunkat a harmadik résszel, amelynek címe: *A növekvő hit*. Azt már a korábbi tanítások során leszögeztük, hogy Isten mindenkit egyformán szeret, és Isten mindenkit *egyformán* indított az útjára az újjászületéskor, mert a *hitnek* ugyanazon *mértékét* kapta Julcsa, Borcsa, Marcsa.

A hit mégis *eltérő módon* van jelen a hívők szívében és életében. Mi ennek az oka? Az, hogy a hit annak megfelelően tud növekedni, hogy azzal az egységgel, amit ajándékba kapott Istentől, *mit kezd* vele? Lapozzunk el a...

Máté 25,25-27.

25. Azért félvén, elmentem és elástam a te tántumodat a földbe; ímé, megvan ami a tiéd.

26. Az ő ura pedig felevén, monda néki: Gonosz és rest szolga, tudtad, hogy ott is aratok, ahol nem vettem, és onnan is gyűjtök, ahová magot nem szórtam;

27. El kellett volna tehát helyezned az én pénzemet a pénzváltóknál; és én, megjövén, nyereséggel kaptam volna meg a magamét.

Ismeritek a *sáfárság* szót? Magyarul annyit jelent, hogy *jól gazdálkodni* a ránk bízott dolgokkal, bármi is legyen az. Legyen az kenet, tántum, anyagi javak, a ránk bízott Ige. És ennek nincs vége. Mindaz, amit Isten ránk bízott, azzal sáfárkodnunk kell, még az időnkkel is.

(A bal lábban továbbra is működik az Úr kenete, folytatja a helyreállítást.)

A felolvasott vershez hasonlóan sokan bánnak úgy az ajándékba kapott *hittel*, mint ez az ember az egy tántummal. A hitet is lehet *fialtatni*. Mert a hitnek a mértékét tudjuk *növelni*. De ez *rajtunk múlik*, hogy akarjuk-e növelni és milyen mértékben, van-e ismeretünk arról, hogy milyen fontos, hogy a hitünk növekedjen? És így tovább.

Isten a *rendelkezésünkre* bocsátott minden olyan *eszközt*, amellyel a hitünket mi növelhetjük. Tehát nem Isteneen múlik, hogy a hitünk növekszik-e, vagy sem, hanem kizárólag rajtunk. A *fejlődést* mi valósíthatjuk meg, ami *kétlépcsős* dolog:

- ▶ egyrészt úgy, hogy *tápláljuk* a szellemünket Isten Igéjével,
- ▶ másrészt pedig úgy, hogy a hitünket a *gyakorlatban* alkalmazzuk.

Jézus több esetben természetbeli *képet* használ arra, hogy egy szellemi *igazságot* megértessen a hallgatósággal. Jelen esetben is ilyenekkel állunk szemben.

Máté 4,4.

4. Ő pedig felevén, monda: Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden Igével, amely Istennek szájából származik. Ámen.

Azt mondja itt az Úr Jézus, hogy az *Ige* olyan fontossággal bír a szellemünk számára, mint a kenyér, a sonka, a kolbász és egyéb *eledel* a fizikai testünk számára. Mindegyiket szükséges *táplálnunk*, mert különben elgyengül.

Ha valaki rendszeresen és egészségesen *táplálkozik*, attól a teste *megerősödik*. De hogy az *izmai* ne legyenek lagymatagok, szükséges, hogy sportoljon, *eddze* az izmait valamilyen formában. Nem elég csak táplálkozni, hanem az *izmunkat* is meg kell *erősíteni*.

Korábban hallottátok már a pásztorról azt, hogy nem akkor kell a hitizmok edzését elkezdni, amikor a betörő az álkulccsal a zárban matat. Mert olyan gyorsan nem fog az izmod megerősödni és nem tudod megragadni a tolvaj grabancát.

Ugyanez igaz szellemi vonatkozásban is. A hitünket *békeidőben* kell megerősíteni, hogyha jön a kísértő, a tolvaj, addigra a hitizmunk *erős* legyen, és ki tudjuk utasítani. Szellemünket az Igével *tápláljuk*, továbbá a hitizmunkat *edzésben* tartjuk azzal, hogy a hitünket munkába állítjuk, gyakorlatoztatjuk.

Akinek gyenge az izma, az sok mindent nem tud elvégezni a *fizikai világban* sem. Akinek gyenge a hitizma, az a *szellemi síkon* sem tudja eldózerolni az útjából azt a hegyet, ami előtte tornyosul. Azt az akadályt, ami épp előtte áll.

Ma egy találó képet hozott elém az Úr, egy autópályára lecsúszott egy hegyoldal és teljes mértékben elzárta azt. Ehhez az útakadályhoz kell a dózer, hogy azt onnan letakarítsa. Nekünk ugyanilyen hitre van szükségünk, ha valami az *utunkat állja*, akkor azt le tudjuk a *hitünkkel* dózerolni.

Ha a hitünket *nem* gyakorlatoztatjuk, akkor *elmarad* a hit növekedése. A kettő együtt szükséges: *tápláljuk* a szellemünket az Igével és a hitünket a gyakorlatban *működtessük*.

Róma 10,8.

8. De mit mond? Közel van hozzád az Ige, a szádban és a szívedben van: azaz a hit beszéde, amelyet mi hirdetünk. Ámen.

Pál minek nevezi az Igét? A *hit beszédének*. Isten Igéje nem más, mint a hit beszéde. Amikor a hallgatóság hallja *prédikálni* Isten Igéjét, akkor a hallás során *hit ébred* a szívükben. Nem sokkal később írja ezt a Róma 10,17.

Amikor *hit ébred* a szívünkben, akkor mondhatjuk úgy is, hogy az a mag elkezd *csírázni*, elkezd *gyökeret* verni. Ha valami gyökeret ver, akkor az elkezd *növekedni* és idővel *termést* fog hozni. Mert a *hit* növekszik, felsejken, de közben *edzésben* kell tartani. Ez által fog a számunkra gyümölcsöt hozni.

A HIT MÉRHETŐ

Vannak, akik úgy gondolkodnak, hogy egy hívőnek vagy *van hite*, vagy *nincs*. Tehát a két végletben gondolkodnak csak, és a *közbeeső* értékeket nem veszik figyelembe. De ez egy téves nézet, mert a *hit* képes *növekedni*. Ha a hit tud növekedni, akkor annak vannak *mértékei*.

2Thessalonika 1,3.

3. Mindenkor hálaadással tartozunk az Istennek, atyámfiai, tiérettetek, ahogy ez méltó is, mivel felettébb megnövekedett a ti hitetek, és mindnyájatokban bővülködik az egymás iránt való szeretet; Ámen.

A görög itt *erőteljes növekedést* ír. Tehát tud növekedni a hitünk, erőteljesen.

Innentől kezdve nem kérdés, hogy van *kisebb* és *nagyobb* hit, több és kevesebb hit. Több igeszámot fogok most felsorolni, ha kívánjátok, írjátok le. Nem olvasunk fel mindent, mert nagyon hosszú lenne, de Hagin a napi tanításokban foglalkozik ugyanezzel a témával.

Kicsinyhitűnek nevezi Jézus a Lukács 12,28-ban azt, amikor az ellátás felől aggodalmaskodnak az emberek: mit eszünk, mit iszunk, mibe öltözködünk. És a mező liliomaihoz hasonlítja Jézus az embert, hogy Isten őrölk is messzemenően gondoskodik. Ugyanez megtalálható a Máté 6,30-ban is.

Egy másik eset a Máté 14,31-ben található, amikor Péter elindult vízen járni és hamarosan elkezdett süllyedni. Itt igazából Pétert felelősségre vonja Jézus, a *kevés hite* miatt. Így szól, kicsinyhitű, miért kételkedel?

A Biblia szól az *erős hitről*. A Máté 8,10-ben a századosnak mondja ezt Jézus, és *nagynak* jellemzi az ő hitét. Továbbá amikor Ábrahám hitéről van szó, az Isten által ígért gyermeknek a várásáról.

Róma 4,19-20.

19. És hitében erős lévén, nem tekintett az ő már elhalt testére, mint egy százesztendőss lévén, sem Sárának elhalt méhére;

20. Az Istennek ígéretében sem kételkedett hitetlenséggel, hanem erős volt a hitben, dicsőséget adván az Istennek. Ámen.

Itt kétszer szerepel az erős szó. Valójában a görögben és az angolban is az első helyen nem az áll, hogy erős, hanem azt írja, hogy *nem volt gyenge*. A második versben megerősíti azzal, hogy *erős volt a hitében*, nem kételkedett.

Tehát ha van kicsiny hit, ha van erős hit, akkor egyértelműen *hit a mérhető*. A hitnek vannak *további mértékei*:

– *gazdag hitről* beszél a Jakab 2,5. A görög ugyanezt *bővülködő hitnek* nevezi.

– az Apostolok cselekedetei 6,5-ben úgy szól az Írás, hogy István telve volt hittel. Tehát lehet valaki *hittel telt*. Ha most valaki lehet hittel telt, akkor egy másik hívő lehet *félíg* vagy háromnegyedig vagy negyedig telt. A hitnek tehát vannak *mértékei*.

– a Jakab 2,22-ben a *teljes hitről* van szó. Az angol és a görög is ezt *tökéletes hitnek* nevezi.

– az 1Timótheus 1,5-ben az *igaz hitről* van szó, ami nevezhető *őszinte* vagy *valódi* hitnek is.

– Hogyan lehet eljutni odáig, hogy valaki hajótörést szenved a hit dolgában? Úgy, hogy elutasítja, vagy visszautasítja a bibliai hitet. A *hajótörött hitről* szól az Ige a következőben.

1Timótheus 1,19.

19. Tartsd meg a hitet és a jó lelkiismeretet, melyet némelyek elvetvén, a hit dolgában hajótörést szenvedtek;

Ha valaki a hitet elveti, akkor a hajótörés követi azt. Az pedig úgy szokott általában történni, hogy zátonyra vagy homokpadra fut a hajó. Ott még ketté is törhet, és oda a rakomány. A legénységet meg gyorsan ki kell menteni.

– az utolsó versünk az 1János 5,7-ben található, ami a *győztes hitről* szól.

1János 5,4.

4. Mert mindaz, ami az Istentől született, legyőzi a világot; és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk. Ámen.

Összefoglaljuk, hogy hányféle fajta hitről ír a Biblia: van kicsiny hit; kevés hit; van erős hit, amit nagy hitnek is neveznek; gazdag hit; hittel telt ember; teljes hit; igaz hit; hajótörött hit és győztes hit. Hallelúja!

Ha tehát ennyiféle formában ír a Biblia a hitről, akkor a *hit mérhető*. Nemcsak a két véglet van, hogy van hit vagy nincs hit, hanem vannak *köztes értékek* is.

NÖVEKEDJ FOLYAMATOSAN

Egy Müller tiszteletes a XIX. században – azaz az 1800-as években, ami durván 200 éve volt –, Angliában egy *árvaházat* alapított. És nem is kicsit, hanem egy 2500 fős árvaházat. Azt azért képzeljétek el, hogy az épület kivitelezéséhez mennyi pénz kellett, a működtetéshez mekkora személyzetre volt szükség és emellett még az ellátás.

Ez a Müller tiszteletes kétségtelenül a *hit embere* volt, mert az intézménye egy *hitberuházásként* valósult meg. Abban az időben ugyanis nem pásztortolt gyülekezetet, tehát még arra sem számíthatott, hogy a befolyt adományok egy részéből ezt az árvaházat majd finanszírozza. A mag ezen formája nem állt a rendelkezésére.

Ez a tiszteletes egyedül *Istenben hitt*, mégpedig abban, hogy az *ellátás* fedezete mindig megérkezik a szükséges *időben*. Egyrészt az építkezéshez szükséges összeg, másrészt a munkabérek, a rezsihez szükséges költségek, a gyerekek számára a ruha és az ételmezés költségei. Ha csak napi adagban gondolkodunk, a 2500 gyermek részére az nem két fillér.

Abban az időben, nem volt olyan *adatbázis*, mint ma, hogy felcsapjuk a telefonkönyvet, vagy belenézünk az internetes tudakozóba, és máris megtudjuk, hogy milyen fórumokhoz lehet fordulni segítségért.

Egyébként a telefonos ügynökök most szinte naponta hívogatnak különböző ajánlatokkal. Én meghallgatom őket, és a végén *beajánlom* számukra és ismeretségi körüknek a Békevár könyvet. Ajánlom figyelmükbe, hogy a Békevár-portal.hu oldalon megtalálják ezt. Eddig mindenki elfogadta és felírta. Ennek a lényege, hogy ott megtalálják az *üdvösség imáját*.

Tehát nem volt semmiféle olyan adatbázis, vagy média, amin keresztül a tiszteletes tájékoztatni tudta volna az olvasókat, a rádióhallgatókat, a tv-nézőket. És nem állt módjában használni ezeket az eszközöket, hogy kérjen akár imatámogatást, akár anyagi támogatást. Mire volt utalva? A saját *hitére* és az Istenbe vetett *bizalmára*.

Annak ellenére, hogy nem volt média, mégis *híre ment* annak, hogy a *hite által* ez az ember *mire volt képes*. Ő a hitét abba *gyakorolta*, hogy Isten a szolgálat számára a *kellő időben* ki fogja rendelni a szükséges *ellátást*.

A szolgálata során, az imái által, 7,5 millió dollár folyt be szolgálatának a támogatására, ami 1993-as értéken 30-35 millió dollárnak felelt meg, mert közben volt infláció. Azóta pedig eltelt 20 év, és igazából ma ez az összeg még nagyobb értéket mutatna. Csak arra szeretnék rámutatni, hogy itt nagy összegről van szó, ami az ima és a hit által beérkezett a szolgálatára.

A 93 éves Müller tiszteletes azt írta a naplójába: Amikor *először* kezdett imádkozni – azaz gyakorlatban kezdte használni a rendelkezésre álló hitet –, az *összes hitére* szükség volt ahhoz, hogy elhiggye, hogy Isten képes őt megáldani akár *egyetlen* egy dollárral is. Kezdetben ugyanis az összes hite kellett ahhoz, hogy egy dollárt be tudjon szólítani.

Miután 50 éven át *naponta táplálta* a hitét, és *edzette a hitét*, arra a szintre *emelkedett*, amikor már az 1 millió dolláros áldásban is olyan *könnyen tudott hinni*, mint eleinte az egy dolláros bevételben.

Tehát mi itt a különbség? Az, hogy a hitét feltornázta, *edzésben tartotta* folyamatosan és 50 év alatt olyan szintre jutott, hogy a szolgálata vége felé a *hitének egy részével* be tudott szólítani 1 millió dollárt, míg a szolgálata kezdetén az összes hitére szükség volt, hogy 1 dollárt is beszólítson. Látjátok, hogy mennyire fontos *növekedni* hitben?

Ismétlem, hogy a *hit növekedése* az Igével való *táplálkozás* és a hitünk *gyakorlatoztatása* által lehetséges. Ami hitünk van, azt *munkába* kell állítani, gyakorlatban használni kell. Müller tiszteletes minden reggel *elsőként* a *szellemi eledelt* vette magához, és utána a fizikai táplálékot, a reggelit. Az igei táplálkozása alatt nem egy felületes bibliaolvasást kell érteni.

A múlt héten volt arról szó, hogy az Igén el kell mélyedni, *hosszasan* kell *emésztetni*, kérődni kell rajta. Ugyanezt tette ő is. Ez számunkra is egy nagyon fontos *támpont*, és egy *rangsorállítás*. Az Isten dolgaival, a *szellemének* a táplálásával kezdte a napját.

Nálunk is kialakult egy érdekes helyzet, mert pár évvel ezelőtt Ágnes lányunk Földvára járt 6 órára, és látszott rajta az elgyengülés. Akkor adta az Úr a bölcsességet, hogy a reggelizés alatt feleségem és Ágnes lányunk olvassák fel a napi kis tanításokat Hagintól.

Ez a szokás megmaradt, tehát így kap egy *lökést* a napi munkájához. Nagyon jó ez, ha az ember így tud indítani, ha van erre kellő ideje. Természetesen a nap másik részében is a szellem táplálása éppen olyan jó. Ez *átsegítette* őt a számára túl korai kelésen és a feszített munkatempón. Ez a segítségére volt, mert az *Ige* az mindenben a *támaszunk* és erősségünk.

Smith Wigglesworth nevét már hallottátok, ő egy hasonló kaliberű hitember volt. Tudni róla, hogy ő nem érezte magát felöltözöttnek, ha a nadrágzsebben nem volt ott az Újszövetség. A Biblia életének a nélkülözhetetlen része volt. Azt mondták róla, hogy inkább cipő nélkül ment volna el otthonról, mint Biblia nélkül. Annyira fontosnak tartotta, hogy nála legyen, legalább az Újszövetség. Biztos, hogy valamilyen kisebb méretű formában.

Wigglesworth *étkezés után*, egy ebéd után, még ha étteremben volt, akkor is hátradólt, elővette az Újszövetséget, és elkezdett *felolvasni* hitről szóló üzeneteket. Utána, ha úgy adta a helyzet, akkor a hallgatóságnak még egy kicsit prédikált is. Mert azt mondta, hogy tápláltuk már a *külső embert*, akkor most táplálnunk kell a *belső embert* is. Ez volt az ő álláspontja.

Bosworth azt állította – és Hagin könyveiben ez benne is van idézetként –, hogy a hívők nagy gondot fordítanak arra, hogy a *testüket* naponta *háromszor*, lehetőleg *meleg* étellel táplálják. De a *szellemüknek* már csak egyetlen egy *hideg* szendvicset adnak, azt is *hetente* egyszer, és csodálkoznak, hogy *gyenge a hitük*.

Itt a magyarázat, hogy hogyan lehet megerősíteni a hitet. Azt is reggel, délben, este *táplálni* szükséges! Ha valaki a testét csak heti egyszeri szendviccselel táplálná, akkor el tudjátok képzelni azt, hogy nagyon hamar *legyengülne*.

A *hit* ugyanígy működik. Ha *nem kapja* meg a belső ember a szükséges szellemi táplálékot, akkor a *hite legyengül*, vagy fel sem tud épülni.

Korábban már leszögeztük, hogy értelmetlen és *hiábavaló hitért* imádkozni. Isten ugyanis, a *rendelkezésünkre* bocsátotta mindazokat az *eszközöket*, ami által mi a hitünket tudjuk *erősíteni*. A hit forrása pedig nem más, mint az Igét *hallgatni*, a szívünkbe zárni és *hitgyakorlatokat* végezni.

Az Ige hallgatása során a szívünkbe kell zárni Isten Beszédét, a hit beszédét. Nem elég a *fej hit*, hogy valaki *csupán* egyetért azzal, hogy igen, Isten Igéje igaz, és én is tudom, hogy Krisztus megváltott a betegségtől és az *Ő* sebei által gyógyulánk meg, és egyebek.

Hanem az *elmén* keresztül visz az *út a szívhez*, a belső emberhez. Oda le kell *csusszannia* az Igének, az igazságnak. Ezért kell az *Igén elmélkedni*, kérődni, megrágni, megemésztetni, hogy le tudjon csúszni, majd a szívünkben az igazság tudjon gyökeret verni. Mert csak ezután tud gyümölcsöt teremni, amíg a fejünkben (elménkben) van, addig nem gyümölcsöző.

Isten elvárja a gyermekeitől, hogy higgyenek. Higgyenek az Ő Igéjében, az Ő Beszédében, az Ő ígéreteiben. A múlt héten, vagy előtte, pont erről volt szó. Az Ige úgy szólt, hogy legyen *isteni-fajta hitetek*.

Zsidó 11,6.

6. Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni; mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy Ő létezik és megjutalmazza azokat, akik Őt szorgalmasan keresik. Ámen.

A *felelősség* ránk hárul, hogy milyen *mértékű* a hitünk, milyen fokúra *erősítettük* fel a hitünket. Ugyanis a hitünk építésére *minden eszköz* a rendelkezésünkre áll.

Régen csupán csak a prédikáció volt, el kellett menni oda, ahol hirdették az Evangéliumot. Manapság már különböző *adathordozókon* állnak rendelkezésekre a tanítások. Hangfelvételek és videók állnak rendelkezésekre, internetről is letölthetők, számos hozzáférési pont van.

Müller tiszteletes rendelkezett a *folyamatosan növekedő* hittel, ahogy Wigglesworth fogalmazta ezt meg. Müller tiszteletes birtokában volt a *felettebb növekedő hitnek*, amit az előbb olvastunk Pál levelében, a 2Thessalonika 1,3-ban. Felettebb megnövekedett a ti hitetek – írja.

Müller tiszteletes sem kezdte több hittel, mint mi, de *addig növekedett*, míg képes volt az előtte álló hegyeket, problémákat a *hitével ledózzerolni*.

A hitet úgy is meg lehet fogalmazni, hogy **a hit egy belső kép, ami nagyobb mindennél, mert az Isten ígéreteire épül.** Ezt elmondom még egyszer: a hitet úgy is fel lehet fogni, mint egy belső kép, ami nagyobb mindennél, mert Isten ígéreteire épül.

A zárómondatunk úgy hangzik, hogy **aki nem hisz a győzelemben, az már a rajtnál elveszett.** Tehát a sportoló úgy áll ki a rajthoz, hogy ő győzni fog. Ha nem ezzel a hittel áll oda, akkor neki már vége. Ezért szólt ma úgy a köszöntés, hogy *győztesen rajtolj!* Tehát ha valaki odaáll a rajtkőhöz, akkor neki azzal a *hittel* kell odaállni, hogy *győzni* fog.

Most nemcsak a sportról van itt szó, hanem minden olyan életben előforduló *problémához* úgy kell állnunk, hogy az Úr segítségével én ebből *kijövök*, mert én teljes körű megváltást kaptam Krisztusban. Ez vonatkozik az életem minden területére. Lásd magad győztesnek, ez egy fontos tényező.

Lásd magad győztesnek úgy, ahogy Ábrahám, amikor az ígért gyermekáldásban esetleg kételkedett, akkor kiszaladt a csillagos ég alá. *Megnézte*, hogy hány csillag van ott (megszámlálhatatlan), mert Isten azt mondta, hogy ennyi lesz a te utódod. Akkor úgy gondolta, hogy minek aggódjon, Isten megígérte, hogy ennyi lesz az utódja, és visszament aluszkálni.

Fontos a reményeinket, a vágyainkat, a hitünket egy *képhez kötni*. Mert ha egy képhez kötöd, akkor az egy kicsit *kézzelfoghatóbb*, mint csak úgy a nagy éterben valami. Hallelúja!

Az egész lábban munkál a kenet. Felgerjesztjük a Szellemet és imádkozunk szellemben. Valaki azt mondta, miközben a hit szép harcát harcolja, hogy *nem engedi el* Isten kezét, és erre adatott a Zsoltár 91,14 verse. Én ezt naponta megvallom és hozzáteszem, hogy ez *megvan* nekem, mert én *ragaszkodó* vagyok hozzád, Uram.

Zsoltár 91,14.

14. Mivelhogy ragaszkodik hozzám, megszabadítom őt, felmagasztalom őt, mert ismeri az én nevemet!

Ez egy *ígéret* azok számára, akik ragaszkodnak Istenhez. És ha valaki azt vallja, hogy én nem fogom elengedni Isten kezét, akkor az egy *ragaszkodást* jelent. Márpedig, ha valaki ragaszkodik, akkor számíthat az *áttörésre*.

Úgyhogy *egyetlen* Igén is meg lehet *állni*, és ez is lehet egy olyan Ige, valakinek a Rhemája, ami a szívéhez szól. És én ezt naponta megvallom, hogy ez *megvan* nekem, mert én *ragaszkodó* vagyok Isten Igéjéhez.

Vegyétek a kenetet, nyissátok meg a szíveteket és fogadjátok el. Fogadjátok be a változást, az áttörést, az áldást – mindazt, amire szükségetek van. Győztesként rajtolj, az áttörés úton van hozzád, mert Jézus nevére minden térd meghajol. Dicsőség Istennek.

A hatalom hozzád tartozik, használd a hatalmad és élj a hatalmaddal. Megparancsoljuk a testeknek, hogy tökéletesen működjenek. Öltözd magadra a szent egészséged, az Ige valóságát valljuk meg fölötted az 1Péter 2,24 alapján.

Téged magasztalunk és téged dicsérünk Uram. Köszönjük a kenet erejét, ami megtöri és megsemmisíti az iga minden erejét, a Jézus nevében. Ámen.

Egy kis összefoglaló az előző vasárnapi tanításból: A megigazulás ajándéka volt a címe. Többször hallottátok, hogy hozzánk, az Újszövetségben, Ábrahám *áldásai* tartoznak Jézus Krisztusban. Ezt meg kell ragadni, és *el kell venni*. Ez a mi részünk. *Hitben* kell járni és nem az alapján, amit az érzékszervek, az érzések diktálnak.

Mert azok *elterelik* a figyelmet az Igéről. Krisztusban *nincs kárhoztatás*. A törvény volt az, ami kárhoztatás alatt tartotta az embereket, és a mai napon is előfordul, s ez *akadályozza* például a gyógyulást. Ha valaki kárhoztatja pl. magát, hogyha így tettem volna, ha úgy tettem volna, ha nem tettem volna, s lehet ezt ragozni sokáig... Tehát *megbocsátani* nemcsak az *embertársainknak* kell, hanem sok esetben saját *magunknak* is.

A *kegyelem* ingyen ajándék. Ezt nekünk bőséggel meg kell *ragadni* ahhoz, hogy Krisztusban tudjunk *uralkodni*. Több hónapja ki van függesztve egy Ige a szekrényemre, a Jakab 5,16. És vártam a választ. És pontosan az jött, amit én is kaptam az Úrtól, de vártam a megerősítést.

A Jakab 5,16-ban az áll: **Valljátok meg bűneiteket egymásnak, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok, mert igen hasznos az igaznak buzgó könyörgése.**

Aztán a görög azt írja, hogy a *tévedéseinket*, s nem a bűneinket. A *Bővített* fordítás pedig úgy szól: **Valljátok meg azért egymásnak botlásaitokat, kisiklásaitokat, téves lépéseiteket, megütközéseiteket, vétkeiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyulhassatok, és helyreállíttassatok, helyreálljon az elme és a szív szellemi behangoltsága. Az igaz ember, buzgó szívből jövő, folytonos imája hatalmas erőt tesz elérhetővé, hatalmas erőt bocsát rendelkezésre, amely dinamikus és erőteljes a működésében.** Milyen szépen szól ez.

Gyakorlatilag a görögben ennek a szónak ennyi jelentése van: megvallani, *elismerni*, hálát adni, dicsérni és megígéri. Elöljárónk a következő kijelentést vette ezzel kapcsolatban: ebben az Igében a *valljátok meg* helyett a görögben az áll helyesen, hogy *ismerjétek el*. Ismerjétek el hibáitokat, botlásaitokat.

Ugyanis, ha mi valamit *elvéünk*, akkor el kell *ismernünk* azt, hogy a *szent vér* megtisztított bennünket a múlt, a jelen és a jövő vonatkozásában. Amikor mi elismerjük ezt, hogy a *szent vér* által *tisztává* és *igazzá* tettünk, akkor ezáltal *több kegyelmet* nyerünk.

A bűnvallást még sok helyen gyakorolják pünkösdi körökben is. De épp a napokban beszéltem Krisztus Testének egy tagjával, aki katolikus papi szolgálata során született újjá. Azt mondta, hogy miután új teremtsévé vált és megismerte az Ige igazságát, ő már több évtizede *nem gyónt*.

Tehát ez az Ige a *többi vers fényében*, nem azt mondja, hogy egy nyilvános bűnmegvallást kell tenni mindenki előtt. Ezt mi nem gyakoroljuk, tudjátok, de valahol ezt végzik. Mások ezt az Igét bizonyítékképpen arra használják, hogy itt van megírva, hogy bűnmegvallást kell tenni.

De itt ugyanaz fogalmazódott meg az én szívemben, mint amit erősítésként megkaptam, hogy *el kell ismerni*: Uram, *ez a botlásom is a szent vér alatt volt!* Ám helytelen lenne úgy gondolkodni, hogy mindent szabad, ugyanis nem előnyös, ha valaki folyton a *saját lábába lő!*

Mert ha nem lett volna a *szent vér* alatt, akkor Jézusnak még egyszer a keresztre kellett volna mennie. Nyilvánvaló, ha a Biblia leírja, hogy a véraldozat az *egyszer* és mindenkorra történt, akkor az *vonatkozik* a múlt, a jelenre és a jövőre.

Ráadásul az Atyánál nincs is múlt, jelen és jövő, hanem Ő mindig a *jelenben* van. Úgyhogy én ennek a megerősítő válasznak nagyon örültem.

Az előző alkalom végén volt egy hölgy, aki bizonyágot tett. Külföldön él, egy autóbalesetből menekedett ki. Beljük szaladt egy másik autó, a tüdejében volt a kormány, a hátában meg a csomagtartó. És dicsőség Istennek, pár nap múlva a saját lábán jött ki a kórházból.

Aztán a lánya valahol Amerikában él, és előljárónk fiához jár gyülekezetbe. Azt üzente az anyukájának, hogy én járok a „fiatalhoz”, te meg menj el az „öreghez”. És ez a hölgy, elmondta többször is, hogy itt *van kenet*.

Tehát ahol gyógyulás van, ott van kenet is. Mert a kenet az, ami megtöri az igát. Nagyon sok felekezetnél nincs kenet, és ott senki sem gyógyul meg. Úgyhogy ez örvendetes, hogy egy olyan hívő, aki először volt ebben a közösségben, meg tudja állapítani, hogy itt *van kenet*. Azaz Isten jelenléte ott van és *kézzelfogható*.

A jézusi hit mindenre elegendő, csak ki kell árasztani, munkába kell állítani. Amiben itt vagytok, az a ruha is kenetes, higgyétek el. A Szent Szellem az *Igére tereli* a figyelmünket, az ördög pedig az Igéről szeretné *elvonni* a figyelmünket. Tehát nekünk nem szabad megengedni, hogy a láthatók vezessenek bennünket.

Képzeljétek el, hogy a *meztévesztés* szelleme ezek szerint már országos méretű. Egy alföldi gyülekezet bárányával beszéltem – aki egyébként pásztor is –, és azt mondja, hogy itt az a *téves* felfogás terjed, hogy *nem kell olvasni* a Bibliát, mert a Szent Szellem tanít. Nem kell gyülekezetbe járni ezért meg azért. Tehát a meztévesztés jelen van.

Nekünk kell megvizsgálni az *Ige tükrében*, hogy ez helyes vagy nem helyes. Pál világosan írja, hogy mindent *megvizsgáljatok*, és csak azt tartsátok meg, ami jó, ami *helyes*, ami megegyezik a Bibliával. Úgyhogy a meztévesztés szelleme jelen van, és azt meg kell kötni. Ha találkozol vele valahol, kösd meg, állítsd le, zárd be, vedd el a slusszkulcsot tőle!

A múlt héten egy vetéses hét volt. Képzeljétek el, hogy az Úr a *szívbeli vetést* is elfogadja, és komolyan veszi. Ez abban nyilvánult meg, hogy Szeged mellőli szentektől kaptunk krumplit, zöldséget. És mi is készítettünk egy kis csomagot ebből.

És még át sem adtuk a szívünkben odaszánt krumplit, de már arattunk, úgyszintén krumplit. Mert előbb találkoztunk a felénk vetővel, mint akinek mi szántuk a csomagunkat. Amikor mi a szívünkben eltökéljük és odaszenteljük a vetésünket, akkor Isten azt már komolyan veszi.

Korábban már szóltam róla a tized kapcsán: amikor bejön a bevételünk, az Úr részét félretesszük egy külön borítékba. Így nem kell összeszedni, amikor megyek Pestre, hanem azt mindjárt félreteszem, *elkülönítem*, hogy az az Úré. Ez egy szent rész.

Most a krumpliból is egy részt elkészítettünk, a szívben már elvetettük, de a valóságban még nem, mert később találkoztunk az illetővel. És az *aratás előbb* megjött. Egy pesti pásztor, sok évvel ezelőtt mondta: mi panelban lakunk, és mégis minden zöldségünk megvan, mert az Úr a szenteken keresztül betölti a szükségünket.

Van egy drága szent, aki Szeged mellett lakik, és egész évben többször jön tőle ellátás. Az Úr őt tudja használni, a távolság nem számít. És engedi, hogy használja őt az Úr. Ahogy az első zöldség megjelenik, máris jön az ellátás.

Történt úgy tizenévvvel ezelőtt, hogy egy másik megyében az Úr egy gyermeke, aki nem is az egyházunk tagja, felkiáltott az Úrhoz: Uram, hát látod, akkora szárazság van, hogy az uborkám kiszült. Te tudod, hogy én mennyire szeretem a kis savanyú uborkát. És a szomszédos megyében ezt meghallotta a KSZE egyik szentje az Úrtól. Főladta csomagban az uborkát. És a címzett meg volt döbbenve, hogy de Uram, és senkinek nem szóltam, csak Neked!

Bizonyosság: Irma imádkozott a munkatársa gyógyulásáért és az Úr meggyógyította a fájó könyökét. Megtanította a munkatársának, hogy Istennek adjon hálát, és köszönje meg, mert Ő gyógyította meg.

Ezért kell a világosságot meg az igazságot elvinni a világba. Aki még baby szinten van, annál még a *mi hitünk* is működik. Amikor már eltelik a növekedéshez szükséges idő – erről később fogunk tanulni –, akkor már *nem tudjuk* a csecsemőt a mi hitünkön hordozni.

Általában, amikor bejön egy új hívő és egy bizonyos ideig az tényleg *csecsemő*, mert semmit nem tud az Igéből és igazságból, akkor mi képesek vagyunk *hordozni* a hitünkön. De eltelik néhány év, ami alatt neki illett volna felnővekedni, és nem tette, akkor már *nem* vagyunk képesek hordozni a hitünkön.

Hagin ír erről, hogy ilyen esetben, amikor úgymond csecsemő hitű hívőről van szó, akkor többségében működik felette a mi hitünk. Többször hallottam Pesten, amikor azt mondta előljárónk, hogyha valaki ide *eljön*, Isten azt már *hitnek tekinti*. Eljött, mert kapni akar valamit.

Kapni akar gyógyulást, mert elsősorban az emberek azért jönnek az Úrhoz. Isten ezt is hitnek tekinti. Ugyanígy, ha *elfogadja* az imát, az is egy bizonyos hit, mert hisz benne. Különben azt mondta volna, hogy hát nekem úgysem ér az semmit, ne is csináld.

Amikor a betegséget *nem fogadja el* valaki (mert már nem az a DNS van benne, nem tartozik hozzá a betegség): az egy *tagadás*, egy tiltás, megkötés, nem az enyém, *visszautasítás*, visszaküldés a feladónak.

Köszönjük az Úrnak a jelenlétét, köszönjük, hogy eljöttetek, a jövő héten ismét várunk benneteket.

| A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításokból származnak.